



לספור כל רגע

י"ח אייר, ל"ג בעומר – בעת ה"תהלוכה" – תש"מ

נוסף לעיקר המצווה - ספירת הימים המחברים את "זמן חרותנו", "ויוציאך מארץ מצרים", עם חג השבועות, "זמן מתן-תורתנו", בו הקב"ה נותן את התורה לכל אחד מאתנו - אנו לומדים מהמצווה הוראה נוספת: על-אף שיש בידינו הבטחה שהקב"ה עתיד להוציא כל יהודי מן הגלות, אנו מתפללים ומפצירים מדי יום ביומו שהגאולה תבוא בהקדם ובמהרה, בזריזות רבה ככל האפשר.

כך צריך לנהוג כל יהודי, עוד בהיותו ילד קטן או ילדה קטנה - למנות את ימיו: כשיש בידו לבצע דבר כלשהו, אל לו לחשוב שאין הכרח לעשות זאת היום, "למנות את היום", שכן יש לו פנאי לעשות זאת מחר או מחרתיים.

ספירת העומר מלמדת אותנו: כשם שטבע האדם הוא שכאשר יש ברשותו חפץ יקר הוא מונה וחוזר ומונה אותו, כדי להבטיח שלא יאבד חלק ממנו, כי מכיוון שהחפץ הוא יקר, גם חלק קטן ממנו יקר הוא, ולכן הוא מקפיד למנות את כל חלקיו ופרטיו - כך צריך יהודי למנות את ימיו.

כשהקב"ה מעניק לו יום מלא-חיים - עליו לנצל יום זה, כדברי הכתוב "ימים יוצרו". עליו לדעת שזהו הדבר היקר ביותר שהקב"ה נתן לו אי-פעם, אלא שהקב"ה נתן בידו בחירה חופשית - אם להפוך את היום ליום שמחה, בדומה ל"ג בעומר, שבו מתקיים הכתוב "ישמח ה' במעשיו", כלומר שהקב"ה שמח בבריאה, שנבראה "בראשית", "בשביל ישראל שנקראו ראשית".

הדרך לשמחה זו היא כשהיהודי מקיים "ישמח ישראל בעושיו" - היהודי שמח בקב"ה, עמו הוא קשור באמצעות קיום מצוותיו ולימוד תורתו. היהודי מונה כל יום, והדבר מביא אותו להעריך את חשיבותו של כל יום, ולנצל אותו במלואו, כך שיהפוך ל"יום של מצווה", כלומר שכל רגע ביום מהווה חלק מימי "ספירת העומר".

זאת לומדים אנו מכל ימי ספירת העומר: אנו הופכים כל אחד מהם ליום של מצווה, ולאחר-מכן אנו מיישמים זאת כל ימות השנה, כך שכל יום הופך ליום מלא במצוות, וכך הוא הופך גם ליום של שמחה גדולה.

והילדים, עליהם נאמר "בנינו ערבים בעדנו", מורים לנו את הדרך.

שליחות זו ניתנה לכל ילד יהודי, בכל מקום ובכל הדורות: כשהילדים ימלאו את ליבם שלהם בשמחה זו - הם יכניסו "שמחה של מצווה" גם בלב הוריהם ובבתיהם, דבר שיביא שמחה אמיתית בכל העולם כולו, "אז יימלא שחוק פינור", "בשוב ה' את שיבת ציון", כשהקב"ה יגאל את בני-ישראל מן הגלות, ובכך יגאל את העולם כולו מגלותו שלו.

כל זאת כתוצאה מכך שכל ילד יהודי יוציא את עצמו מגלותו הגופנית, ומגלות הילדים האחרים שסביבו, שהרי "אתם המעט", הילדים הלא-יהודים גדולים במספרם מהילדים היהודים; ולמרות זאת, לא זו בלבד שהוא אינו הולך בדרכם, אלא הוא אף מורה להם עצמם את הדרך, כיצד לשמור על "דרך ה'".

הוא מראה להם זאת בחיי היום-יום, בכך שהוא מונה את הימים, וגם את חלקי היום - השעות והרגעים, כך שכולם יהיו מלאים בתורה ובמצוות.



פרשת אמזר

התנהגות זו תביא ליציאה מן הגלות, בשמחה ובטוב לבב.

